

Zomers om ze te heugen

Nu de lente niet meer bestaat en we vanuit de kille, natte wintermaanden pardoes in de klamme hitte van wat voortaan zomer heet worden geworpen dienen zich met sepia gekleurde herinneringen aan van lang vervlogen vakanties.

We zochten toen nog de warmte op in het zuiden van Frankrijk, waar wijn genereus vloeit en zonderlingen aperitieven met pastis, alsof venkelpuree geen affront genoeg was (de vermaledijde anijslobby weet zich machtig aldaar). Met ons gedrieën nestelden we ons dan op de achterbank van de familiewagen, benjamin - de kleine zoals je wil - in het midden, want zo hoort het. De koffer was steeds kundig boordevol gepuzzeld en we hoefden maar onze armen rugwaarts uit te strekken om in het assortiment knabbels en drinkels voor onderweg te graaien.

Slechts zeven maal zeventig maal vroegen we aan de grote smurf achter het stuur hoe ver het nog was, en evenzoveel maal was de repliek 'nog heel ver'. Tijdens de lange nachtelijke rit ontwaakte ik af en toe even vanuit het soort sluimerslaap dat je enkel in een bewegend voertuig ervaart, m'n zussen onderuitgezakt en tegen elkaar in slaap gevallen - hoofdjes op de schouders en af en toe een gepreveld woord over wat een fantastische broer ik wel niet was of dat beeldde ik me toch in, moeder en vader praatten op zachte toon met elkaar, de muziek stond net zo zacht en de baan suisde gestaag onder me weg, kilometer na kilometer en niets kon ons gebeuren.

Van zodra we de grens overstaken voelden we dat we op vakantie waren. De mensen spraken een andere taal, hoe langer we onderweg waren hoe blauwer de hemel werd en de lucht had een zwoele, stroperige ondertoon. We leerden dat merci bedankt betekende en op het einde van de maaltijd vroegen we om l'addition, s'il vous plaît. Les toilettes vonden we vlot en we aten graag fromage op onze baguettes, al dweepten we even enthousiast met de onzalige combinatie van Knackiworsten op stokbrood met choco.

De Franse zomers geurden naar lavendel. Ook nu brengen herinneringen aan die periode die geur met zich mee, fris en diep tegelijk, ontspannend en nostalgisch. Maar ook de geur van grijsaards op de petanquebaan, sigaren en sigaretten, Ricard en Picon, croissants en koffie, tijm en marjolein en rozemarijn, kazen die beter smaakten naarmate ze harder stonken, kikkerbillen en escargots en confit de canard.

Zelf heiligden we een uitgebreid aperitief met vodka-cola en rosé voor wie met een kopietje van de identiteitskaart zijn of haar meerderjarigheid kon bewijzen wijl wij als kroost ons richting een sugar rush tankten middels Coca-Cola met ijsblokjes, Lipton Ice Tea en die donkere, mierzoete Fanta die je enkel maar in zuiderse landen terugvindt. Daarbij peuzelden we op gezouten cashewnoten en de 'spookjes' van Monster Munch en waarom ook niet, laat de toastjes met foie gras dan ook maar aanrukken en trek nog een fles champagne open.

We speelden eindeloze spellen Yahtzee en kaartspelen als veertigen of zevenleggen. We bleven net zo lang in het zwembad tot we gerimpeld waren en blauwe lippen kregen. We toonden toen nog weinig geestdrift voor de zevenendertig kastelen in de buurt die naar verluidt absoluut de moeite waard waren, maar togen gezwind naar elke markt die aangekondigd werden met woorden als 'locale' en 'artisanale'.

Voorbije zomers houden van gezelschap en het lijkt alsof die wens aan een almaar hoger tempo wordt ingewilligd. We trekken nog eens naar Zuid-Frankrijk dit jaar, en zullen er aperitieven en zwemmen en langgerekte discussies voeren over steeds wederkerende gewelddadige rellen en presidenten die met een droog 'et alors?' criticasters doen struikelen. Voorbije zomers houden van gezelschap en geef ze maar eens ongelijk.